

end en ministeriel Skrivelse; de underordnede Embedsmænd ville respektere det ene som det Andet, hvorimod de, der staae udenfor, ikke behøve at respektere det ene mere end det Andet, idet de kunne holde sig til, hvad Loven byder; jeg kan saaledes ikke anerkjende, at der i den Retning, som den ærede Minister vilde antyde, skulde ligge Nogetsomhelst, som talte for, at man har valgt den ene Form fremfor den anden. Naar man nu endelig siger: Lad os ikke see paa det „Store“ — hvad man dog under saadanne Forhold er nødt til — men lad os see paa det lille Forslag, som her foreligger, lad os see, hvad det er, hvorom her er Spørgsmaal, saa siger jeg ogsaa: Lad os det. Den ærede Minister har gjentagne Gange sagt, at hvis man ikke vedtager Lovkastet, saa maa de Vedkommende betale to Gange, men jeg vil spørge den ærede Minister, om ikke enhver af de Vedkommende kan dele det, han vil yde, mellem de To, saaledes at han ikke kommer til at give Mere, fordi han maa give til To; om der er nogen Lov, som fastsætter, hvad der skal betales i Altsidens til de Vedkommende? Det troer jeg ikke der er, og naar den ærede Minister ikke kan sige, at der er en saadan Lov, hvorved de Vedkommende kunde tiltvinge sig et vist Beløb, saa kan jeg ikke see, at man kan sige, at de komme til at betale to Gange, thi den Enkelte kan jo, som sagt, halvere sit Bidrag saaledes, at han giver det Halve til hver især; i den Henseende kan Ingen bebrejde ham Noget, eftersom Forholdet er. Jeg troer altsaa, at man med Hensyn til dette lille Punkt ganske rolig kan bestemme sig til at stemme imod Loven, og naar den ærede Minister kan ordne alt det Andet ved kongelig Anordning, saa slutter jeg mig til et høiærværdigt Medlem i det andet Thing, som har sagt, at han da ogsaa maa ordne dette med. At den ærede Minister kommer til os med Smulene, efterat han har spist hele det øvrige Brød, træder jeg slet ikke man skal sætte Priis paa; der er i Virkeligheden ingen Banfælsighed ved, at vi skyde denne lille Smule fra os.

Tscherning: Det ærede Medlem omtalte de Betingelser, hvorunder den ærede Minister har givet forskjellige Meddelelser til Oplysning

for det Udvalg, der er nedsat i Anledning af Lovkastet om de Geistliges Lønning; jeg antager i det Mindste, at det var dertil, han sigtede. Jeg har modtaget disse Meddelelser fra Ministeren med den Erklæring, at han ikke havde villet lade den Pakte, som han overleverede os, fortære igjennem for at see, om der ikke ogsaa deri skulde findes forskjellige private Breve, der vel kunde tjene til Oplysning i Sagen, men som efter hans Mening ikke burde overgives Offentligheden, og jeg har modtaget den under den Forudsætning, at de, der i Udvalget fik med disse Sager at befille, maatte have den gode Smag, at de, medens de skyldte sig selv med al den Viden, som disse Meddelelser kunde give, ikke i en offentlig Forhandling vilde støtte sig paa private Meddelelser. Jeg mener forøvrigt, at det er overmaade vigtigt for alle Udvalg, at en Overeenskomst med Ministeriet i saa Henseende kan holdes vedlige, idet man ellers kunde faae mange Ting klarere oplyst, end man ellers vilde kunne, og jeg troer, at man maa være en Minister taknemmelig for, at han meddelelser Alt, hvad han kan meddele; men dette kan han kun gjøre, naar han har den Tro til alle Thingets Medlemmer, at der, selv om de faae, hvad der laae i denne Pakte, ikke var En, som nogensinde vilde citere Noget deraf; man kan i det Højeste bringe det frem som en Frugt af sin egen Viden, men ikke som Citat. Hvad det foreliggende Lovforslag angaaer, skal jeg for mit Vedkommende stemme for det gennem alle Instanser, da jeg anseer det for nyttigt og brugbart, og hvad den kongelige Anordning angaaer, som jeg forøvrigt ikke vilde have omtalt, da er det vel et Spørgsmaal, om den er heldig i sin Affattelse, men den er derimod nyttig i sin Tilværelse, eftersom den til Fordeel for Friheden hjælper os til at faae afgjort et af de Spørgsmaal, som man selv her i dette Thing, samstemmende med den ærede Minister, har ophøiet til et kirkeligt. Jeg troer ikke, at det efter sin Natur er kirkeligt, jeg troer, at det ganske simpelt angaaer Sognekirkens Politik, og at det meget mere rammer Kirkeierne end Præsteflabet; men da man her isjor forhandlede denne Sag, var der ikke Mange, som gæve mig Medhold i denne min absolute Opfattelse,